

BOHOSLUŽBY V LYSÉ NAD LABEM - 22. 5. 2016

VSTUPNÍ SLOVA – Ž 34,2-4

PÍSEŇ – 34,1-6

MODLITBA

Hospodine, ty jsi Pánem všeho, co jest. Toho, co vidíme i toho, co je našim zrakům skryto. Toho, co nás pozvedá i toho, co nás sráží k zemi. Jsme ti vděční za to, že tomu tak je. Bylo by tísnivé žít ve světě, který nepodléhá žádné autoritě a jehož počátek i konec se rozplývá ve hvězdách. Víra, kterou tvůj Duch probouzí v našem srdci, spojuje počátek a konec všeho bytí s tebou. S Bohem, který miluje a proto dává světu řád. S Bohem, který soudí a současně se slitovává. S Bohem, který je svrchovaný a přesto se nám ve svém Synu zcela vydává. Chválíme tě Pane, za tyto dobré předpoklady k životu. Povzbuzují nás, když malomyslníme a naše ruce ochabují. Radujeme se z toho, že se přiznáváš k našim dobrým prosbám a sílíš nás v našich spravedlivých bojích. S tímto vědomím tě v modlitbách oslovujeme a obléknuti ve tvou zbroj odvážně vstupujeme do zápasů víry. Spolu se svými bratry a sestrami vzdorujeme všemu, co se tě pokouší sesadit z tvého trůnu a chce vládnout místo tebe. Tobě buď čest a sláva i císařství na věky věků. Amen

ČTENÍ PÍSMĚ SVATÉHO – Ex 17,8-16

PÍSEŇ - 182

KÁZÁNÍ – Ef 6,18-20

Milí bratři a sestry, sbor má **bdít na modlitbách** a apoštol má **oznamovat tajemství evangelia**. Takto strukturovanou vidí “Pavel” cev. Každý v ní má svou jasně definovanou roli. Apoštol **zvěstuje, jak je mu uloženo** a ti, kteří jeho svědectví přijali, se **vytrvale přimlouvají** jedni za druhé. A specifickým způsobem prosí za apoštola. Specificky neznamena protekčně. Prosby, k nimž „Pavel“ efezské vybízí, mu mají pomoci nalézt **pravé slovo**. Nic víc, žádnou protekci, od nich nechce. Jen podporu v tom, k čemu byl Kristem povolán a čím i jim slouží. Ten, který zvěstuje evangelium a otevírá tak lidská srdce pro Krista, je tedy vzápětí ve svém působení podpírán těmi, kteří v důsledku jeho zvěstování v Krista uvěřili. Hezký předobraz takto fungující církve nalezneme už ve Starém zákoně. Ve čtení z knihy Exodus jsme slyšeli, že dokud držel Mojžíš v boji s Amálekem ruku nahoře, vítězil Izrael. Když umdléval a ruku spustil, vítězil Amálek. Díky tomu, že Áron a Chúr Mojžíše podpírali a on tak nepřestával Izraeli v jeho boji žehnat, Boží lid nad Amálekem zvítězil.

Z toho starozákonního líčení je patrné, že modlitba – obzvláště ta přímluvná - je namáhavá. Člověk při ní musí být spjat pevně se zemí a mít jasno v tom, co je správné. A musí být stále v akci. **V každý čas se v Duchu svatém modlete**, píše apoštol. Nestačí tedy pouze identifikovat se s modlitbou pronášenou v neděli v kostele, ale je třeba zaštitit se jí, kdykoli ten Zlý zaútočí. Vedle toho je určitě dobré, když má modlitba v lidském životě pevné místo – třeba před jídlem nebo před spaním. Křesťan má komunikovat s Bohem neustále. Jeho mysl má průběžně korigovat své způsoby těmi, které vidí na Ježíši. Toto je základní podoba modlitební bdělosti! Nejde o to pořád něco drmolit, ale o to být naladěný na Boží frekvenci, mít otevřené – tzn. vnímavé a milující srdce. Vůči **bratřím a sestrám** na prvním místě. Křesťanská církev je stále ohrožena tím, že se bude vzhlížet sama v sobě, a tím, že se pro přemíru praktických aktivit duchovně vyprázdní. Kde v ní neztrácíme ze zřetele svého bližního a současně vnímáme **tajemství evangelia**, tam obstojí.

Kdo se modlí, ten musí mít jistotu, že to má smysl. To znamená, musí být srozuměn s tím, že mu Bůh naslouchá. To není tak docela samozřejmé. Mnoho křesťanů si totiž Boha představuje jen jako strnulé jsoucné, v němž se jako v zrcadle odráží pouze jejich vlastní obraz. Promlouvání k takovému bohu může být zajímavým psychologickým cvičením, modlitba to však není. Ani nejhlubší analýzou se totiž nelze přimlouvat, tlouci na dveře či házet záchranný kruh. Skutečná modlitba dokáže "měnit dějiny". Nadlehčuje břemena, pod nimiž naši **bratři a sestry** umdlévají. Církev tvoří jedno tělo. Přimlouvat se za své **bratry a sestry** je výrazem jejího pudu sebezáchovy. A Hospodin projevy, které chtějí uchovat život, bere vážně. Čeká na ně - a s některými z nich se identifikuje. To vede k tomu, že jsou zajatí osvobození, nemocní uzdravováni a mrtví křesťeni.

Modlitba není pouhý náboženský rituál. Může se jím samozřejmě stát. Ve své nejvlastnější poloze je však modlitba myšlenkovým pohybem mezi člověkem a Bohem. Tímto pohybem se předávají kvality. Od toho, který je jejich zdrojem, putují k těm, kteří je postrádají. Když člověk tyto kvality odhalí, začne je vši silou hledat, prosit o ně, upozorňovat na ně a zastávat je. Kdo se modlí, ten přestává být hříčkou osudu. Kdo se modlí, ten neustupuje zlu, ale zápasí o život. Kdo se modlí, ten usiluje o to, aby měl svět takovou podobu, jakou mu Hospodin vtiskl na počátku, kdy všechno učinil dobré. Modlitba činí z člověka angažovaného člověka, spolupracovníka na Božím díle. Aktivizuje jeho mysl, srdce i ruce. Modlitba tedy není úkolováním Boha, ale vyjadřuje naši lidskou identifikaci s božími kvalitami, je výrazem toho, že je přijímáme za své. Každá modlitba, která se nese k nebi z tohoto předpokladu, je pod zaslíbením, protože se děje z Ducha svatého.

Za jaké konkrétní kvality bychom měli v církvi prosit? Podle apoštola za to, aby se v nás „Božím Duchem posílil a upevnil ‘vnitřní čk’ a aby Kristus skrze víru přebýval v

našich srdcích; a tak abychom zakořenění a zakotvení v lásce mohli spolu se všemi bratřími pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka: poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vší plností Boží.” Církev má prosit za víru a za lásku. To jsou totiž projevy, bez nichž každé lidské společenství chřadne. Kde není víra, není ani naděje. A kde není naděje, tam se ztrácí cíl a lidé začínají bloudit. Bez lásky nemůže vzniknout společenství. Bez lásky v lidské pospolitosti zůstane jen snaha prosadit sám sebe, ovládat a panovat. Bez lásky, si lidé neodpouštějí. Bez lásky vládne mezi lidmi nejprve lhostejnost a po ní přichází nenávisť.

Oddíl, který tomu našemu bezprostředně předchází, pojednává o duchovním boji. Modlitba je jednou z jeho podob. Modlitbou se nebojuje proti lidským nepřítelům, ale proti “mocnostem a silám tmy”, které deformují naše lidství. Proto se v ní neužívá zbraní, které život berou, ale těch, které život vrací – pravdy, spravedlnosti, evangelia pokoje, víry, spásy a meče Ducha. Svět, v němž se lidé modlí, je světem lásky a naděje. Každá modlitba ho přibližuje k Božímu království a kousek tohoto království do něj vnáší. V boji vedeném těmito modlitebními zbraněmi je člověk velice zranitelný. I „Pavel“ se podle svého sdělení nachází **v okovech**. “Mocnosti a síly temnosti” mají na dějiny nezpochybnitelný vliv. Jestliže tyto dějiny Boží Duch formuje, pak ony je deformují. Křesťan se nemá dát deformovanými dějinami zdeformovat! Pavel té deformaci vzdoruje a ani **v okovech** nepřestává být **vyslancem evangelia**. Ví, že právě **okovy** mohou pravost víry obzvláště osvědčit. Kde člověka víra nic nestojí, tam se může snadno hrát. Kde se pro ni člověk něčeho zříká, tam je její opravdovost mnohem pravděpodobnější.

Modlitba je způsob, jak podpořit v boji s „mocnostmi a silami tmy“ ty, kterým jinak pomoci nedokážeme: Nemocné, bezmocné, umírající... Modlitba z nás činí Kristovy spolubojovníky. To není až tak důležité pro Krista. Jeho vítězství je po Velikonoční neděli faktem. A došlo k němu, ačkoli ho Jidáš zradil, Petr zapřel a všichni opustili. Stát se Kristovým spolubojovníkem je důležité pro nás. Hluboce to formuje naše myšlení a naše postoje. Křesťan, který se nemodlí a nepřimlouvá, je jen chladný náboženský teoretik. A jak asi na svět působí chladná církev? Odpudivě! Chladná církev je jako tělo nebožtíka. Takové tělo **tajemství evangelia** nikomu neodhalí. **Tajemství evangelia** odhalují jenom živí – Božím Duchem obnovení, pokorní a strážliví a současně odvážní a zapálení. Prostě ti, kteří vnitřně svobodní vděčně žijí z Božího příklonu. A z touhy zprostředkovat tento spásný Boží dotek těm, kteří se přimlouvají **za všechny bry**. Kdokoli tak činí, stává se spolupracovníkem na Božím díle a svým jednáním odhaluje **tajemství evangelia**. Amen

MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, ty jsi zvítězil, i když jsi byl vydán na smrt, ukřižován a pohřben. Tvé vzkříšení od základu změnilo naše myšlení. Chceme žít z tvé oběti, jeden za druhého se přimlouvav a každým svým slovem a činem před světem odhalovat tajemství tvého evangelia. Amen

PÍSEŇ – 374

SBOROVÁ OHLÁŠENÍ –

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, přimlouváme se za ty, s nimiž jsme spojeni vírou v tebe, za své bratry a sestry. Ať na sebe oblékají plnou Boží zbroj a odolávají mocnostem a silám, které člověka srážejí k zemi a zbavují ho podoby, kterou tvůj Otec vtiskl člověku na počátku. Prosíme za ty, kteří čelí obzvlášť brutálním útokům zlého. Ať pod nimi nepadnou, ale obstojí a zvítězí. Bud' s nemocnými, bezmocnými a umírajícími. Dávej jim zakoušet okamžiky radosti, lidské blízkosti, ale hlavně před nimi otevírej slavný výhled do svého Království. Žehnej všem, kteří oznamují tajemství evangelia – ať z kazatelen, ať doma, ať mezi přáteli. Dávej nám pravé slovo, kdykoli promluvíme, aby lidé poznávali tvou lásku a dali se prostoupit vší plností Bí. Otče... Amen

POSLÁNÍ – Kol 4,2-6

POŽEHNÁNÍ – Milost Pána JK buď s vámi. Amen

PÍSEŇ - 622

Emanuel Vejnar